

Tipsa oss!

KULTUR & NÖJE.

🕒 2015-04-03 15:00

Armina Imamovic är en av skribenterna i boken Inte en främling.

Armina Imamovic: "Över en natt förändrades människor"

Armina Imamovic valde att medverka i Inte en främling eftersom hon vill visa hur snabbt tillvaron kan förändras.

– Vi måste lära oss av historien. Vi kan inte se andra människor som främlingar, generalisera en grupp människor genom att dra alla över en kam.

Annons

[\(https://secserv.adtech.de/?adlink/1568/5567624/0/2127/AdId=-3;BnId=0;itime=404603175;key=adform%5Fpassback;\)](https://secserv.adtech.de/?adlink/1568/5567624/0/2127/AdId=-3;BnId=0;itime=404603175;key=adform%5Fpassback;)

Armina Imamovic blev tillfrågad att medverka i boken i samma veva som

Utdrag

Ett av bidragen i boken är En medmänniska – aldrig en främling, skriven av göteborgaren Armina Imamovic. Händelsen utspelar sig

våldsdåd med rasistiska och nazistiska motiv hade utförts i Stockholm 2013. Fackeltåg mot rasism anordnades, bland annat i Göteborg.

– Jag såg en likhet med det liv som jag hade innan som bara försvann över en natt, och alla föreställningar vi hade om varandra fanns inte längre. Vi var främlingar. Över en natt förändrades människor. Det får aldrig ske igen.

”Kan aldrig tacka nog”

I episoden som Armina beskriver i boken kommer grannen, Zora, in i huset när serbiska soldater betar sig hotfullt.

– Jag kan aldrig tacka henne nog för det hon har gjort för mig och min bror. Hade det inte varit för sådana människor hade vi kanske inte suttit här i dag. Det är oerhört viktigt att vi lyfter dessa människor, som inte sveps med i olika vågor av nationalism eller rasism.

Armina har fortfarande god kontakt med Zora.

– Jag blev lärare för att jag ville lära mig vad som hände med mitt land, läste engelska och historia. Det var viktigt för mig att förstå hur det kunde ske så snabbt, vad jag gjorde här i Sverige. Jag blev borttryckt från mina rötter. Jag åker fortfarande tillbaka till min hemstad och besöker platserna där jag växte upp, träffar de som bor kvar, som Zora.

”Måste ändra inställning”

I dag undervisar Armina Imamovic gymnasieungdomar i engelska och historia, medverkar i Toleransprojekt och anordnar utbildningsresor till Bosnien Hercegovina.

– Om vi ska se varandra som de vi är, då måste vi börja ändra våra inställningar. Vi svenskar älskar att resa och lära oss om nya kulturer och språk. Men hur ofta reser man ut till förorten här i Göteborg? Varför gör vi inte det? Vi måste skapa fler möten och mötesplatser.

CECILIA HUGOSSON

GOTEBORG@ETC.SE

Rekommendera Dela 0

Tweeta 0

[Mejla \(mailto:?subject=ETC-TIPS%3A%20Armina%20Imamovic%3A%20%2E2%80%9D%C3%96ver%20en%20natt%20f%C3%B6r%C3%A4ndrades%20m%C3%A4nniskor%2E2%80%9D&body=H%C3%A4r%20%C3%A4r%20en%20artikel%20jag%20vill%20tipsa%20dig%20om%3A%20http%3A%2F%2Fgoteborg.etc.se%2Fkultur-noje%2F%2Fgoteborg.etc.se/kultur-noje/armina-imamovic-over-en-natt-forandrades-manniskor\)](mailto:?subject=ETC-TIPS%3A%20Armina%20Imamovic%3A%20%2E2%80%9D%C3%96ver%20en%20natt%20f%C3%B6r%C3%A4ndrades%20m%C3%A4nniskor%2E2%80%9D&body=H%C3%A4r%20%C3%A4r%20en%20artikel%20jag%20vill%20tipsa%20dig%20om%3A%20http%3A%2F%2Fgoteborg.etc.se%2Fkultur-noje%2F%2Fgoteborg.etc.se/kultur-noje/armina-imamovic-over-en-natt-forandrades-manniskor)

Skriv ut

i staden Doboj, Bosnien Hercegovina, 1992, i början av Bosnienkriget.

”/...En morgon kommer de. Först dunkar de på dörren och skriker. Vi springer ut i hallen min bror och jag för att se vad som händer. Vi hinner inte reagera förrän de slår in dörren. Chockade och vettskrämda kramar vi om varandra och ställer oss mot väggen på den gula plastmattan vid ytterdörren. De tre soldaterna går in och börjar välla möbler. De skriker ”var har ni gömt dem?” om och om igen. Vi har ingen aning vad de pratar om så vi säger ingenting. De är arga, smutsiga och beväpnade. Jag känner någonting blött och tittar ner. Min bror har kissat ner sig och urinpoelen blir bara större och större på den gula plastmattan. Frustrerade över att inte ha hittat det de letar efter vänder de sig mot oss. När jag tror att det inte kan bli värre och att de kommer att misshandla oss kommer hon in. Zora. Vår serbiska granne. Hon är 1.50 lång och mycket tunn men hennes röst avslöjar inte den rädsla hon måste ha känt. Hon börjar skrika på soldaterna att de ska lämna lägenheten, att de skrämmer upp barnen och att de har ingenting där att göra. Hon är ursprungligen från Serbien och hennes dialekt går inte att ta miste på. Det måste ha gjort intryck på soldaterna. De bestämmer sig för att gå och där står vi och kramar om varandra länge, länge och gråter av lättnad...”

Utdrag ur Inte en främling – 41 berättelser om identitet och mångfald (Nordsteds förlag, 2015)

RELATERADE ARTIKLAR

[Hoppfullt och ärligt om identitet och normer \(/kultur-](#)